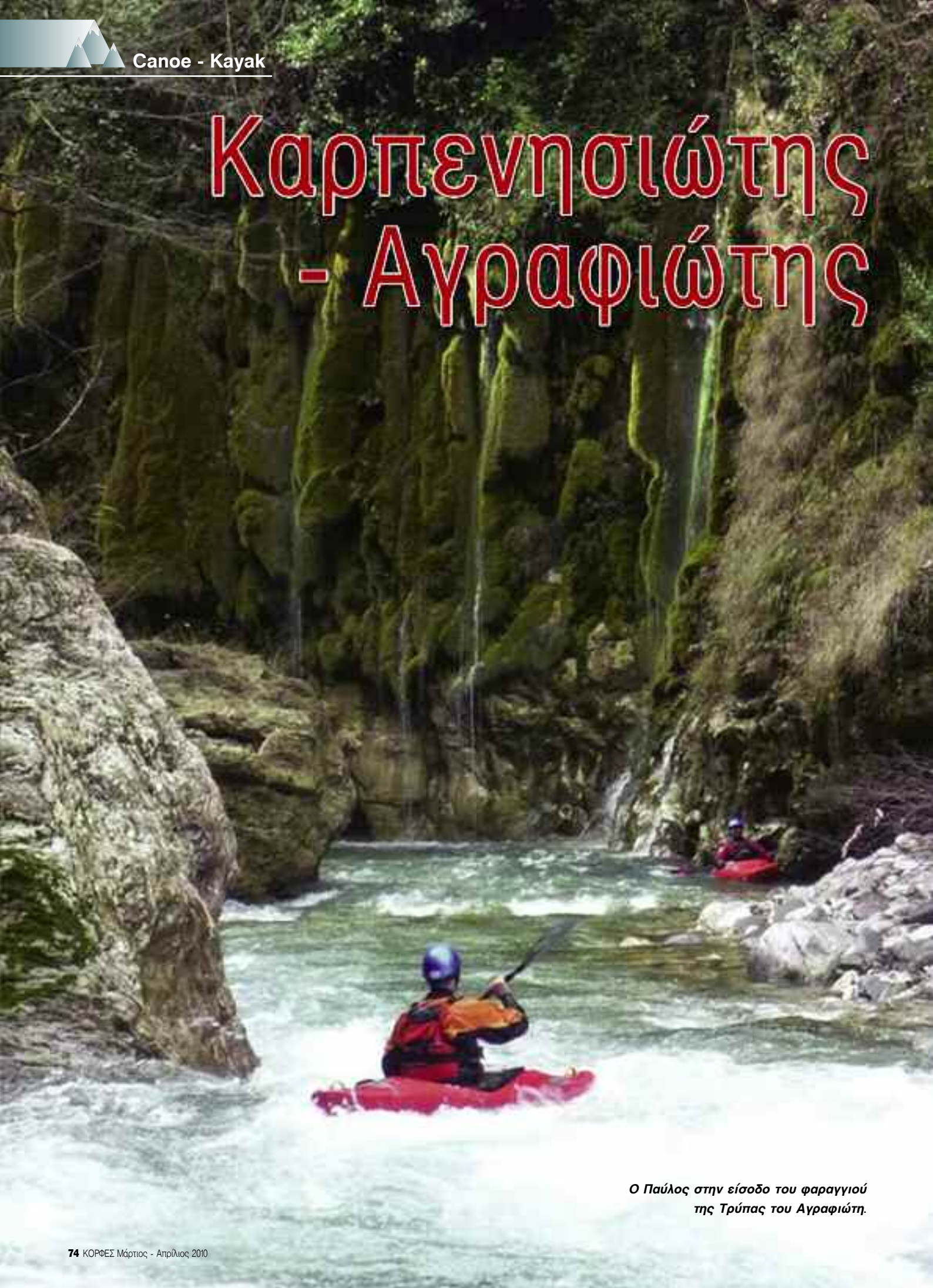

Καρπενησιώτης - Αγραφιώτης

*Ο Παύλος στην είσοδο του φαραγγιού
της Τρύπας του Αγραφιώτη.*

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κυριακή 24 Ιανουαρίου μόλις έχω γυρίσει από τη σχολή Διάσωσης Ορμητικών Νερών που πραγματοποιήσα με συμμετέχοντες την Trekking Hellas Ηπείρου (καλά αυτοί δεν σταματάνε να ψάχνονται ποτέ;) στον Άραχθο, αρκετά κουρασμένος αλλά πρέπει να σας γράψω «τρεις κουβέντες» για το δίμηνο που πέρασε.

Κατ' αρχήν δεν θα ήθελα να ακούσω κανένα παράπονο για τα νερά της φετεινής σεζόν. Έχουμε ακυρώσει λόγω υψηλής στάθμης, προς πλημμύρα, ήδη δύο φορές μία εκδρομή της Αθηναϊκής Λέσχης (19/12/09 & 24/01/10). Ας ελπίσουμε να συνεχιστεί έτσι.

Σχετικά με το άλλο μείζον θέμα των μικρών υδροηλεκτρικών φραγμάτων στα περισσότερα ποτάμια της Ελλάδας και με αφορμή την αίτηση για έκδοση Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων για το φράγμα στον Καρπενησιώτη, τα νέα έχουν ως εξής:

Μετά την άμεση κινητοποίηση των κατοίκων του Καρπενησιού (Κίνηση Πολιτών Καρπενησιού για το Περιβάλλον της Ευρυτανίας), αλλά και όλων των εταιρειών υπαιθρίων δραστηριοτήτων της περιοχής σε συνδυασμό και με όλους τους καγιάκερς (με ηγέτη το Νίκο Μαυρή και την κίνηση οι «Φίλοι των Ποταμών»), σήμερα είμαστε στην ευχάριστη θέση να ξέρουμε ότι ο Δήμος Ποταμιάς (στην περιοχή του ανήκει το εν λόγω ποτάμι) καταψήφισε την κατασκευή φράγματος στον Καρπενησιώτη. Άρα μια προσπάθεια και κινητοποίηση δικαιώθηκε από την τοπική κοινωνία και τους δημοτικούς άρχοντες αλλά και φυσικά και από το Δασαρχείο το οποίο πρώτο είχε καταψήφισε την κατασκευή του εν λόγω φράγματος. Περισσότερες πληροφορίες για τη «μόδα» των υδροηλεκτρικών φραγμάτων μπορείτε να βρείτε στο blog των Φίλων των Ποταμών: <http://greekriverfriends.blogspot.com>.

Το άρθρο αυτού του Διμήνου έχει να κάνει με τον Καρπενησιώτη αλλά και με τον Αγραφιώτη, υποψήφια ποτάμια για την κατασκευή αρκετών μικρών υδροηλεκτρικών φραγμάτων. Σας αφήνω στην πέννα του Γιώργου Μαργαρίτη, (από τη νέα γενιά και πολλά υποσχόμενου καγιάκερ), για να σας περιηγήσει σε δύο από τα σπουδαιότερα ποτάμια της Ευρυτανίας.

Σας περιμένω για καγιάκ και ράφτινγκ στην Ολυμπιακή Πίστα του Ελληνικού. Για περισσότερα: www.hellinikonparks.gr.

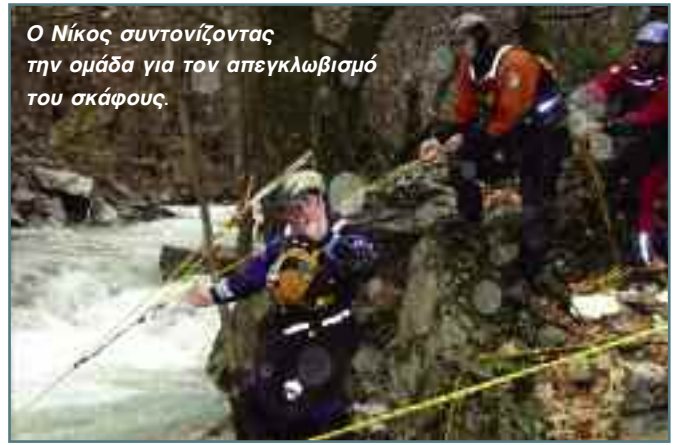
Εύχομαι Καλό και υγρό Πάσχα.

Γιάννης Χολέβας *

Ο γράφων στο 2ο και πιο δύσκολο πέρασμα του Καρπενησιώτη.

Ο Νίκος συντονίζοντας την ομάδα για τον απεγκλωβισμό του σκάφους.

Ο Νίκος σε μια από τις αμέτρητες σκάλες του Καρπενησιώτη.

Κείμενο: **ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ**

Φωτογραφίες: **ΝΙΚΟΣ ΜΑΥΡΗΣ, ΔΗΜ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΙΣΤ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ, ΓΙΩΡ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ**

Επιμέλεια: **ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ, ΝΙΚΟΣ ΜΑΥΡΗΣ**

Εε!!! Όχι, δεύτερη φορά δε θα ακυρώναμε εκδρομή και έτσι το Σάββατο 12 Δεκεμβρίου ξημερώματα η Χριστίνα Δημητριάδη, ο Δημήτρης Σπυρόπουλος και ο γράφων γύρω στις 07:30 κάναμε ήδη την πρώτη μας στάση στο Σχηματάρι όπου θα απολαμβάναμε ζεστό πρωινό καφέ και θα συναντούσαμε τα υπόλοιπα μέλη της παρέας, τους Νίκο Μαυρή, Χάρη Λουκόπουλο και Δημήτρη Κωνσταντινίδη. Μετά από τα σχετικά πειράγματα και επειδή ο χρόνος κυλούσε αναχωρήσαμε με προορισμό τη μαγευτική Ευρυτανία.

Οι επιλογές στην ευρύτερη περιοχή πολλές, Καρπενησιώτης, Τρικεριώτης, Αγραφιώτης, Κρικελοπόταμος ήταν μόνο μερικές, αλλά μέσα σε δύο ημέρες θα έπρεπε να ικανοποιήσουμε την ακόρεστη επιθυμία μας να βρεθούμε ξανά στο ποτάμι επιλέγοντας δύο υδάτινες διαδρομές.

Γύρω στις 12:00 λοιπόν βρεθήκαμε να κάνουμε αναγνώριση των περασμάτων του Καρπενησιώτη ποταμού από το δρόμο και κάθε φορά που λέγαμε να κατευθυνθούμε προς την είσοδο για να ξεκινήσουμε την κατάβαση όλο και κάποιος από την παρέα, μέσα από το αυτοκίνητο, εντόπιζε ένα ακόμη πέρασμα προς επιθεώρηση και έτσι οι στάσεις διαδέχονταν η μια την άλλη.

Τελικά στις 13:30μμ παρά το ψιλόβροχο και το τσουχτερό κρύο ήμασταν όλοι στις θέσεις μας, μέσα στα σκάφη μας, στην είσοδο του ποταμού 100 περίπου μέτρα μετά το ιχθυοτροφείο στο τελειώμα του χωριού Γαύρος.

Αν και κανείς μας δεν πρόσεξε πού έφτανε το νερό στον υδροδείκτη της εισόδου, στο σπιτάκι της ΔΕΗ, η στάθμη ήταν μέτρια προς χαμηλή, επαρκής για να μας χαρίσει μια απολαυστική κατάβαση. Βέβαια, λαμβάνοντας υπόψη τις δυσκολίες που συναντήσαμε στη διαδρομή, μετέπειτα εκτιμήσεις μας, έλεγαν πως η στάθμη του νερού στον υδροδείκτη θα πρέπει να έφτανε γύρω στους 30 πόντους.

Η επιλογή της κατάβασης του Καρπενησιώτη δεν ήταν τυχαία. Πέρα από τις εύ-

κολες προσβάσεις εισόδου και εξόδου που προσφέρει μιας και κινείται παράλληλα με το δρόμο Καρπενησιού-Προυσού είναι ένας από τους αγριοποτάμους εκείνους που απειλούνται άμεσα από την κατασκευή υδροηλεκτρικών φραγμάτων.

Για όλους μας λοιπόν θα ήταν η πρώτη φορά και ελπίζω όχι και η τελευταία που θα βρισκόμασταν με τα καγιάκ μας σε αυτό το πανέμορφο ποτάμι πλην του Νίκου Μαυρή που είχε πραγματοποιήσει τέσσερα χρόνια πριν μια ακόμη κατάβαση και που τώρα θα έβρισκε την ευκαιρία να φωτογραφίσει το ποτάμι εκ των έσω έτσι ώστε αυτό το φωτογραφικό υλικό να μείνει για να μας θυμίζει πώς ήταν η περιοχή αν τελικά δεν σταθεί αρκετό για να ευαισθητοποιήσει του αρμόδιους σχετικά με το υδροηλεκτρικό φράγμα.

Περιγραφή ποταμού

Η συγκεκριμένη διαδρομή από το Γαύρο έως τη Γέφυρα της Καρίτσας έχοντας μήκος 4 κμ, κλίση 40%, και δυσκολίες III, III+, (IV) WW αποτελεί το μεσαίο και πιο δύσκολο τμήμα του Καρπενησιώτη. Με υψηλότερη στάθμη η δυσκολία αυξάνεται και το ποτάμι γίνεται ένα συνεχές πέρασμα III+, IV WW.

Πρόκειται για μια Αλπικού στυλ διαδρομή σε πεδίο ρηχό με σημαντική, συνεχή κλίση. Στο τμήμα αυτό ο όγκος νερού έχει αυξηθεί σημαντικά μιας και το ποτάμι έχει

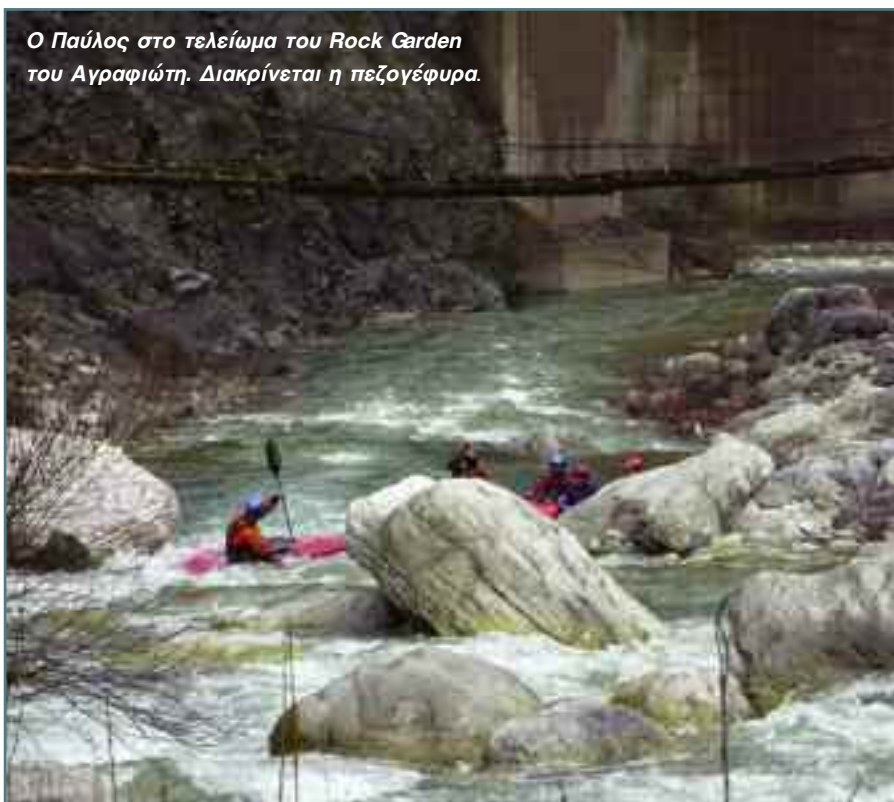
ήδη υποδεχτεί πληθώρα ρεμάτων κατά τα προηγούμενα 13km της διαδρομής του.

Θα μπορούσαμε να ονομάσουμε τη διαδρομή Rock & Roll εξαιτίας των αμέτρητων Rock gardens που το ποτάμι φιλοξενεί και που δεν μας άφησαν στιγμή να χαλαρώσουμε απαιτώντας συνεχόμενους ελιγμούς ακριβείας. Τελικά καταλήξαμε στο όνομα Stairway to Heaven γιατί πέρα από τις αμέτρητες σκάλες η διαδρομή είναι μαγευτική. Ίσως βέβαια τώρα που το ξανασκέφτομαι να ήταν αυτές οι σκάλες που έκαναν τη διαδρομή μαγευτική.

Στα δύο πρώτα χιλιόμετρα της διαδρομής η δυσκολία είναι III, III+ WW. Αμέσως μετά, το ποτάμι και ο δρόμος συναντιούνται, δίπλα-δίπλα, όπου διασχίζουν ένα στενό, μικρό φαράγγι. Από το σημείο αυτό ο χαρακτήρας του ποταμού αλλάζει καθώς η κλίση αυξάνεται σημαντικά και μαζί αυξάνονται και οι δυσκολίες.

Στην έξοδο του μικρού αυτού φαραγγιού, στα πατήματα της Παναγίας, βρίσκεται και το πρώτο πέρασμα, III+ WW. Πρόκειται για μια απότομη δεξιά στροφή του ποταμού με πτώση ενός περίπου μέτρου που στη βάση της δημιουργείται δυνατό stopper. Προσοχή απαιτούν και τα βράχια που υπάρχουν στη ζώνη προσγείωσης. Οι γραμμές του περάσματος δεν είναι αρκετά σαφείς, αλλά όπως κάναμε και εμείς, μπορεί κάποιος να το επιθεωρήσει εύκολα από το δρόμο.

Λίγα μέτρα παρακάτω και αφού διασχίσαμε πεδίο μέτριας δυσκολίας, III βαθμού, συναντήσαμε το δεύτερο πέρασμα, μήκους 30 μέτρων και δυσκολίας IV WW. Το πέρασμα αυτό είναι λίγο μετά τη θέση Κλειδί, εκεί που στο δρόμο υπάρχει εικονοστάσι και η επιθεωρήσή του ήταν κάτι περισσότερο από αναγκαία. Μετά από ένα rock garden η γραμμή του ορίζοντα χάνονταν και το νερό έπεφτε από ενάμιση μέτρο. Στη ζώνη προσγείωσης υπήρχαν βράχια παντού και αρκετά αρνητικά. Επιλέξαμε να κινηθούμε στη δεξιά πλευρά του ποταμού και να κάνουμε έναν ελιγμό την τελευταία στιγμή προς τα αριστερά πάνω στην πτώση για να αποφύγουμε τα βράχια και τα αρνητικά εισερχόμενοι σε έναν κατάλευ-

Ο Παύλος στο τελείωμα του Rock Garden του Αγραφιιώτη. Διακρίνεται η πεζογέφυρα.

κο υγρό διάδρομο στο κέντρο του ποταμού που ήταν και ο μόνος ικανός να μας οδηγήσει στην ασφάλεια του eddy.

Καθώς καθόμουν πάνω από το αρνητικό (Undercut) στη δεξιά όχθη, ασφαλιζοντας το πέρασμα, χιλίες δυο σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου αναλογιζόμενος τόσο την τεχνική δυσκολία όσο και την επικινδυνότητα του περάσματος. Η απόφαση της Χριστίνας να το παρακάμψει και η επιτυχία όλων των υπολοίπων μελών της ομάδας με ανακούφισε και έτσι στο τέλος αποφάσισα να το δοκιμάσω.

Στη συνέχεια το ποτάμι απομακρυνόταν από το δρόμο και το νερό κινιόταν ανάμεσα σε πολλά, συμπαγή μεγάλα βράχια που ορθώνονταν σαν τείχη κάνοντας το τοπίο δαιδαλώδες. Ίσως για αυτό και ο γνωστός Γερμανός συγγραφέας και καγιάκερ Franz Bettinger στον οδηγό του για τα Ελληνικά ποτάμια χαρακτηρίζει το σημείο αυτό του Καρπενησιώτη ως Liquid Room.

Με ελιγμούς και κουπίες ακριβείας, η ομάδα κινούμενη ανάμεσα στις στενές χαραμάδες έφτασε στο 3ο πέρασμα. Πρόκειται για ένα πέρασμα τύπου «S» με Rock Garden και αρκετές περιοχές πίεσης που στο τέ-

Ο Χάρης στην είσοδο του φαραγγιού της Τρύπας του Αγραφιιώτη.

Η ομάδα πάνω στη γέφυρα Μπλο, στον Αγραφιιώτη.

Η Υvonne, η Χριστίνα και ο Παύλος απολαμβάνοντας τη ζεστασιά της ξυλόσομπας στο καφενείο του οικισμού Κοτσίστα.

Η ομάδα στην είσοδο του Αγραφιώτη

λος του υπάρχει πτώση περίπου δύο μέτρων με δυνατό stopper, III+ WW.

Ο Νίκος που προπορευόταν επέλεξε να ασφαλίσει το πέρασμα από τη δεξιά όχθη ενώ όλοι οι υπόλοιποι στα σκάφη μας αναμέναμε σήμα του για να ξεκινήσουμε. Το πέρασμα αν και τεχνικό, ήταν ορατό και προσέφερε αρκετά καθαρή γραμμή. Με μια δυνατή δεξιά κουτιά boof σκίασε τη γλώσσα του νερού και μείναμε στο κέντρο του ποταμού αποφεύγοντας έτσι να βρεθούμε εκτός πορείας και πάνω σε κάποιο από τα βράχια όπου κατευθυνόταν ο μεγαλύτερος όγκος νερού.

Μετά την επιτυχή διάσωση όσων δεν στάθηκαν τυχεροί η ομάδα συνέχισε στο ίδιο πάλι σκηνικό ανάμεσα σε πολλά Rock Gardens, σκάλες και συνεχόμενα περάσματα μέτριας δυσκολίας με ασαφείς γραμμές που έκρυβαν παγίδες.

Μια ενόχληση που αισθάνθηκε ο Δημήτρης Σπυρόπουλος στον ώμο του από έναν παλιό τραυματισμό τον ανάγκασε σε εγκατάλειψη 100 περίπου μέτρα προτού φτάσουμε και όλοι οι υπόλοιποι στην έξοδο της Καρίτσας ολοκληρώνοντας έτσι μια ευχάριστη κατάβαση.

Η αρχική μας πρόθεση βέβαια ήταν να κωπηλατήσουμε και το τελευταίο και πιο εύκολο τμήμα του Καρπενησιώτη, III, III+ WW, μέχρι τα Διπτόταμα όπου συναντά τον Κρικελοπόταμο και δημιουργούν τον Τρικεριώτη. Στα τελευταία όμως 100 μέτρα αυτής της δύσκολης, ενδιάμεσης, διαδρομής μια ακόμη παγίδα δοκίμασε τις ικανότητες της ομάδας, στη διάσωση αυτή τη φορά, εξαντλώντας έτσι τα χρονικά περιθώρια.

Προφητικά ο Χάρης ζήτησε από το Νίκο να ασφαλίσει από την αριστερή όχθη ένα πέρασμα μήκους 100 μέτρων, με βράχια και πτώσεις, για την περίπτωση που κάποιο από τα μέλη της ομάδας δεν προλάβαινε να εκτελέσει έναν ελιγμό τύπου «S» ώστε να βρεθεί στην κεντρική, ασφαλή γραμμή.

Ο Δημήτρης Κωνσταντινίδης και ο γράφων είχαμε προηγηθεί πραγματοποιώντας τον ελιγμό και αποφεύγοντας έτσι άτσαλες πτώσεις και πιθανές παγίδες.

Όταν όμως έφτασε η σειρά του Χάρη, το ορμητικό νερό δεν του επέτρεψε τον απαιτούμενο ελιγμό και έτσι βρέθηκε να κάνει Boof σε μια από τις πτώσεις στην αριστερή πλευρά του ποταμού. Όταν προσγειώθηκε τον είδαμε ξαφνικά να εξαφανίζεται χωρίς να μπορούμε να καταλάβουμε το γιατί. Ο Νίκος ακριβώς από

πάνω του, σαν από μηχανής θεός, έσπευσε να τον τραβήξει από το σωσίβιο και να τον κρατήσει στην επιφάνεια και εκτός του σκάφους το οποίο βυθιζόταν γρήγορα μέσα σε ένα σιφόνι.

Για την επόμενη μια ώρα επιστρατεύσαμε όλες μας τις γνώσεις περί ύλης, κίνησης, ενέργειας, δυνάμενων, διάσωσης βγάζοντας από μέσα μας το Νεύτονα, τον Αιστάιν, ίσως και τον Ηράκλειτο για να καταφέρουμε τελικά να απεγκλωβίσουμε επιτυχώς το σκάφος δοκιμάζοντας πολύσπαστα (Z-Drags) και γωνίες έλξης.

Σπουδαίο ποτάμι, σπουδαία ημέρα γεμάτη από εμπειρίες για όλους.

Επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο μας περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη. Ο Παύλος Γεωργιλιάς και η Υvonnee Walsler είχαν αποφασίσει να κάνουν μια στάση στο Καρπενήσι προτού συνεχίσουν το μακρύ τους ταξίδι από την Κεφαλονιά στη Θεσσαλονίκη και έτσι θα ερχόντουσαν μαζί μας την επομένη στον Αγραφιώτη ποταμό.

Το βράδυ, αφού δυσκολευτήκαμε λιγάκι να επιλέξουμε ταβέρνα καταλήξαμε στο χωριό Καλλιθέα όπου και συναντήσαμε το Δημήτρη Σταλικά, υπεύθυνο της Trekking Hellas στην περιοχή, με τον οποίο συζητήσαμε περί της πορείας των κινητοποιήσεων που διοργανώνουν οι "Φίλοι των Ποταμών" και η "Κίνηση Πολιτών Καρπενησιού για το Περιβάλλον της Ευρυτανίας".

Πρώι-πρώι αναχωρήσαμε με κατεύθυνση τα Επινιανά για να πραγματοποιήσουμε κατάβαση σε ένα ακόμη ποτάμι που απειλείται από υδροηλεκτρικά φράγματα, τον Αγραφιώτη.

Για την ακρίβεια, δέκα υδροηλεκτρικά έργα που έχουν ήδη λάβει σχετική άδεια απειλούν να καταστρέψουν το οικοσύστημα του ποταμού και των παραποτάμων του. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τα υδροηλεκτρικά έργα που απειλούν την περιοχή μπορεί κάποιος να επισκεφτεί το blog των Φίλων των Ποταμών: <http://greekriverfriends.blogspot.com/>

Καθώς κατευθυνόμασταν στο κέντρο των Αγραφών, όλων μας οι ματιές στρέφονταν φευγαλέα στη φωτεινή, σμαραγδένια λουρίδα νερού που κυλούσε στη βάση της χαράδρας και παρά το κρύο όλοι ανυπομονούσαμε να βρεθούμε το συντομότερο δυνατό στην καρδιά του φαράγγιού, της λεγόμενης «Τρύπας του Αγραφιώτη».

Ένα μικρό παραδοσιακό καφενείο στον οικισμό Κοτόιστα στάθηκε το μόνο σημείο που θα μπορούσε να

μας αποσπάσει για λίγο την προσοχή προσφέροντας τη ζεστασιά της Ξυλόσμπας και επτά καφέδες στην τιμή των πέντε ευρώ!!!

Με τη μέτρια προς χαμηλή στάθμη που είχε το ποτάμι επιλέξαμε να κωπηλατήσουμε τη μεσαία, 7 km, μέτριας δυσκολίας, II, III, (III+) WW αλλά και πανέμορφη διαδρομή, αυτή της «Τρύπας του Αγραφιώτη» που είναι και η πιο κλασική για καγιάκ.

Η είσοδος της διαδρομής βρίσκεται στο δρόμο από Τροβάτο προς Επινιανά, στη γέφυρα των Επινιανών ενώ η έξοδος είναι στη συμβολή του Αγραφιώτη με το ρέμα του Αγραφιά, στη Γέφυρα του Καρβασαρά.

Η συγκεκριμένη διαδρομή κυλά ανάμεσα σε στενά απόκρημνα φαράγγια και η απομόνωση που νιώσαμε όλοι ήταν αισθητή καθ' όλη τη διάρκεια της κατάβασης ενώ η μικρή σχετικά δυσκολία μας επέτρεπε να απολαύσουμε και την οργιώδη βλάστηση.

Στα πρώτα χιλιόμετρα το πεδίο ήταν ανοιχτό και μόνο ένα πέρασμα τύπου Rock Garden, III WW, απέσπασε την προσοχή μας το οποίο σηματοδοτείται από μια πεζογέφυρα.

Με το που τελείωσε όμως η κοιλάδα και το ποτάμι εισήλθε στο φαράγγι της Τρύπας του Αγραφιώτη όλοι μας μείναμε άναυδοι. Τα πρασινοκίτρινα ασβεστολιθικά τοιχώματα του φαράγγιού με τις οδοντωτές προεξοχές υψώνονταν μέχρι εκεί που μας έκρυβαν το φως. Για το υπόλοιπο της διαδρομής δεν μπορούσαμε παρά να κοιτάζουμε ψηλά θαυμάζοντας τους σχηματισμούς του φαράγγιού με τους κρεμαστούς του κήπους. Δικαίως λοιπόν το αποκαλούν «Το μικρό Πάντα Βρέχει».

Λίγο μετά, το πεδίο άνοιξε και πάλι και η συμβολή του Αγραφιώτη με το Μυρσιαιώτικο ρέμα ή αλλιώς Καρβασαρά σηματοδότησε το τέλος της κατάβασης μας.

Εκεί ο Δημήτρης και η Υvonnee μας περίμεναν για επισκεφτούμε σε λίγο όλοι μαζί το χωριό των Αγραφών για φαγητό.

Λίγο πριν τη δύση του ηλίου και μετά από αρκετές στάσεις για να επιθεωρήσουμε άλλον ένα ποταμοχείμαρο της περιοχής, τον Αγραφιά, γλεντήσαμε στην υπέροχη ταβέρνα των Αγραφών «Νερόμυλος».

Παρόλο που οι περισσότερες φωτογραφίες της εκδρομής χάθηκαν σε μια προσπάθεια μεταφοράς τους σε υπολογιστή οι αναμνήσεις θα μας συνοδεύουν για πάντα.

Ελπίζουμε να μην ήταν η τελευταία φορά που είδαμε αυτά τα δύο υπέροχα ποτάμια ZQNTANA.

Ευχαριστώ τους Νίκο Μαυρή και Χριστίνα Δημητριάδη για τη συμβολή τους στην ακρίβεια των στοιχείων που παρατίθενται.

* Ο Γιάννης Χολέβας είναι πτυχιούχος Πολιτικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Αθηνών, εκπαιδευτής σχολών διάσωσης Rescue 3 International, προπονητής καγιάκ σλάλομ της Γενικής Γραμματείας Αθλητισμού (Γ.Γ.Α.), της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.), προπονητής καγιάκ της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.), και εκπαιδευτής οδηγών ράφτινγκ της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ράφτινγκ (I.R.F.) και της Βρετανικής Ομοσπονδίας (B.C.U.)
e-mail: rescue3@rescue3.gr